

[Aksel Larsen.]

Jeg har altså — undskyld jeg siger det — den opfattelse, at det simpelt hen er, fordi man blev klar over, at der var så stor utilfredshed i befolkningen med den bundne opsparing, at man i hvert fald ville imødegå utilfredsheden med nogle lempelser. Men jeg kan jo tage fejl, og når den højtærede finansminister eftertrykkeligt siger, at der er kommet så mange anmodninger om afdragsordninger, ved den højtærede finansminister formodentlig, hvor mange det drejer sig om.

Så hævder den højtærede finansminister videre, at hvis man ikke opkræver den bundne opsparings beløb, så udskyder man diskontonedsettelsen. Det foreligger der ikke noget som helst bevis for, og det kan ikke sandsynliggøres. Men jeg håber, at vi, hvis dette skal tages alvorligt, kan få at vide, hvilke planer om diskontonedsettelse regeringen har, hvornår vi kan vente at diskontoen bliver nedsat — og med hvor meget.

Dernæst påstår den højtærede finansminister, at formandskabet i sin redegørelse til regeringen intet siger om den bundne opsparing. Jeg skal med den højtærede formands tilladelse citere, hvad der står på side 10 nederst under „Afsluttende bemærkninger“ i formandskabets redegørelse:

„Over for de her nævnte ekspansive tendenser står dels virkningerne af den afsvækkede investeringsaktivitet i industrien, dels virkningen af den stramning af statsfinanserne, der sætter ind med opkrævningen af den bundne opsparing.

Styrken i disse modsat rettede tendenser vil blive afgørende for beskæftigelsen og den samlede økonomiske aktivitet i det kommende vinterhalvår. Når henses til den fortsatte vækst i arbejdsstyrken i byerhvervene og til, at beskæftigelsen i industrien siden efteråret 1962 har været vigende på trods af den store eksportfremgang, er det ikke uden videre givet, at det ved en fastholdelse af den stramme økonomiske politik vil være muligt at opretholde den nuværende, stadig meget høje beskæftigelse.“

Jeg kan ikke læse dette anderledes, end at formandskabet, som er en større autoritet over for regeringen end over for mig — det var regeringen, der ville have dette for-

mandskab — her siger, at hvis der foretages en yderligere stramning ved indbetaling af den bundne opsparings beløb, kan det få følger for beskæftigelsen, og at formandskabet derved indirekte antyder, at skal man lave lempelser, burde det være på dette område. Og det er ikke bare min opfattelse. Det er en opfattelse, som Politiken har gjort sig til talsmand for, og det kunne dog være, at der så var noget om det.

Hvad angår udvalgsarbejdet, beklager jeg meget, at vi har en minister, som her afgiver en erklæring om, at han ikke vil forhandle om det væsentlige i udvalget, men kun om praktiske ting. Jeg forstår, at man altså ikke vil forhandle om en eventuel fornuftig anvendelse af den bundne opsparings provenu, men vi kan da i hvert fald snakke om de praktiske ting. Jeg håber imidlertid endnu, at regeringen vil bruge den tid, der er, til at overveje de synspunkter, jeg har fremsat.

Hvad angår forslaget til dagsorden, må jeg erindre om, hvad jeg sagde i min tale før. Jeg begriber ikke, at man kan tænke på at fremsætte et dagsordensforslag. Jeg begriber endnu mindre, at venstre og de konservative kan erklære, at de agter at stemme for noget sådant. Vi kan i hvert fald ikke stemme for det, og jeg vil anbefale at stemme imod det. Naturligvis strider det lidt imod den praksis, jeg som oftest har anvendt, hvor jeg har erklæret, at tåbelige forslag og tåbelige dagsordensforslag vil jeg afholde mig fra overhovedet at stemme om, det må andre klare. Men i dette tilfælde er ufornuften så pyramidalsk, at jeg ikke kan nøjes med at opfordre til at undlade at stemme, og jeg kan det heller ikke af en — undskyld jeg siger det — rent praktisk grund.

Hvis dette dagsordensforslag blev vedtaget, ville altså det foreliggende lovforslag være bortfaldet. Hvilke parlamentariske konsekvenser en vedtagelse i øvrigt ville få, kan man diskutere; men sandsynligvis ville en vedtagelse af et sådant dagsordensforslag få den parlamentariske konsekvens, at regeringen udskrev valg, hvilket ville gøre det umuligt at ophæve loven om den bundne opsparing; i hvert fald kunne det ikke ske før efter et valg, og ikke før efter at pantefogden havde været ude for at hente en hel del af pengene. Nu har vi et